

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **V. C. T.**, zast. advokátem Mgr. Ervínem Perthenem, se sídlem AK Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2004, č. j. 36 Az 387/2003 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 10. 2002, č. j. OAM - 2672/VL-10-ZA-03-2002 stěžovateli nebyl udělen azyl v České republice z důvodů nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a zároveň bylo žalovaným rozhodnuto podle § 28 zákona o azylu, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek uvedeného soudu je nyní napadán kasační stížností, ve které stěžovatel uplatňuje důvody podle § 103 odst.1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.).

Stěžovatel namítá, že rozhodnutí krajského soudu je zatíženo vadami řízení a je nepřezkoumatelné. Namítá nicotnost rozhodnutí žalovaného, neboť v něm není uveden podpis oprávněné osoby; absence základní náležitosti rozhodnutí podle § 47 správního řádu je vadou, ke které měl soud přihlédnout i bez návrhu i bez ohledu na to, zda tato vada byla namítána v opravném prostředku proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, což však neučinil. V rozporu s odst. 5 ust. § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení není napadené rozhodnutí žalovaného podepsáno oprávněnou osobou, nemůže mít tak účinky rozhodnutí. Podle správního řádu se účastníkům doručuje přímo rozhodnutí, nikoli, jak je tomu např. v občanském soudním řízení písemné vyhotovení rozhodnutí, kdy je možno podpis předsedy senátu nahradit razítkem a podpisem osoby odpovědné za správnost stejnopisu. Podpis oprávněné osoby na rozhodnutí je součástí rozhodnutí o udělení či neudělení azylu, doručované rozhodnutí proto musí mít všechny náležitosti uvedené v § 47 správního řádu, a to včetně vlastnoručního podpisu oprávněné osoby. Žalobce je navíc přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno pouze osobou, která je na rozhodnutí podepsána pod odrážkou „za správnost“, nikoli v Praze, jak je uvedeno v záhlaví rozhodnutí, ale v příslušném azylovém táboře a následně doručeno stěžovateli, aniž by jej svým podpisem stvrdil ředitel odboru azylové a migrační politiky. Z uvedeného důvodu je rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné. Stěžovatel dále namítá, že mu nebylo žalovaným umožněno se ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu vyjádřit k podkladu rozhodnutí žalovaného. Taková možnost musí být účastníku řízení dána výslovným poučením, které se mu dostane ve chvíli, kdy má správní orgán ve správním spise zařazeny již všechny podklady, na základě kterých se chystá rozhodnout. K možnosti vyjádřit se musí být určen účastníkovi konkrétní termín, aby měl reálnou možnost svých práv využít. Dotaz správního orgánu učiněný v závěru protokolu nelze za naplnění tohoto práva považovat, neboť správní orgán pouze stěžovateli oznámil možnost doplnění předložených zpráv, ale neupozornil ho, že má možnost předkládat a navrhovat či doplňovat jiné důkazy, než jsou zprávy, které byly žalovaným předloženy k prostudování. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný v písemném vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí o azylu, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. V dalším odkázal na správní spis a kasační stížnost navrhuje zamítnout.

Nejvyšší správní soud posoudil v prvé řadě nezbytnost vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 s. ř. s. a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti věcně rozhodováno bez prodlení po jejím předložení Nejvyššímu správnímu soudu a po nezbytném poučení účastníků řízení, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst.1 písm. b) a d) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ustanovení § 109 s. ř. s. byl Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti.

Kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu

ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatel napadá rozhodnutí soudu prvního stupně z důvodu vady řízení spočívající jednak v tom, že rozhodnutí žalovaného, které bylo doručeno stěžovateli není podepsáno oprávněnou osobou, čímž bylo porušeno ustanovení o řízení před správním orgánem, což mělo za následek nezákonnost rozhodnutí, jednak ve skutečnosti, že mu nebyla ve správním řízení dána účinná možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí žalovaného. Tyto vady zcela pominul i soud ve svém rozhodnutí.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že dne 22. 5. 2002 podal stěžovatel žádost o azyl, v níž uvedl, že z vlasti vycestoval v březnu 2002 z ekonomických důvodů, dále sdělil, že je ateistou, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany či organizace. V pohovoru konaném za účasti kvalifikovaného tlumočníka a ustanovené opatrovnice nezletilého žadatele uvedl dále, že jeho rodina měla finanční potíže, po ukončení základní školy by nenašel ve Vietnamu zaměstnání. Chtěl se v České republice živit obchodováním jako jeho strýc. Uvedl, že odjel z vlasti výlučně z ekonomických důvodů, v případě jeho návratu by jeho rodinu čekaly ještě větší ekonomické potíže, protože rodiče prodali pozemek, aby mohl vycestovat.

Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Takové vady řízení však nebyly zjištěny ani nebyly stěžovatelem v podané žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vytýkány. Námitkami stěžovatele stran spolehlivě zjištěného skutkového stavu se soud dostatečně zabýval, když konstatoval, že stěžovatel měl možnost se vyjádřit v závěru pohovoru, kdy k tomu byl přímo vyzván, avšak tak neučinil a ani nenavrhl žádné doplnění.

Nejvyšší správní soud shodně se závěrem krajského soudu shledal rozhodnutí žalovaného řádně odůvodněným, jeho závěry jsou logické a jsou odrazem řádně provedeného dokazování. Ze správního spisu je zcela zřejmé, že správní orgán provedl v řízení úplné dokazování, je z něj zřejmé, z jakých důkazních prostředků správní orgán při svém rozhodování vycházel. Důkazní prostředky byly řádně zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování o tom, zda jsou zde důvody pro udělení azylu dle § 12, § 13 odst. 1 a odst. 2 a § 14 vycházel. Správní orgán nemá povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že stěžovatel nebyl nikterak krácen na svém právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Každý účastník má ve smyslu ust. § 33 správního řádu právo navrhovat důkazy a jejich

doplnění v průběhu celého správního řízení. Cílem je zajistit, aby rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno jen na základě úplných a přesně zjištěných skutečností.

V rámci protokolu ze dne 24. 7. 2004, byl stěžovatel vyzván jednak k předložení důkazů na podporu svých tvrzení, a dále k doplnění své výpovědi. Stěžovatel s protokolem souhlasil, doplnění nežádal. Rovněž tak bylo zjištěno, že stěžovatel nebyl ve svých výpovědích nikterak omezován a byl mu dán dostatečný prostor pro uplatnění připomínek, doplnění a navržení důkazů.

Z výše uvedených důvodů je pak zcela irelevantní důvod kasační stížnosti uplatněný stran nenaplnění účinného práva stěžovatele k vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí; tato námitka – porušení ustanovení § 33 správního řádu - ostatně nebyla uplatněna ani v podané žalobě, je namítána až v kasační stížnosti, a proto k ní Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. dále nepřihlédl.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení před krajským soudem nebyly stěžovatelem v rámci žalobních bodů vytýkány vady správního řízení, resp. vady vydaného rozhodnutí spočívající v absenci podpisu osoby, která rozhodnutí vydala, kterými by se měl soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí zabývat.

Nicotnost rozhodnutí spatřuje stěžovatel v absenci podpisu oprávněné osoby dle ust. § 47 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení před krajským soudem nebyly stěžovatelem v rámci žalobních bodů vytýkány vady správního řízení, resp. vady vydaného rozhodnutí spočívající v absenci podpisu osoby, která rozhodnutí vydala, kterými by se měl soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí zabývat. Nelze přisvědčit námitce stěžovatele, uvádí-li v kasační stížnosti, že soud měl přihlédnout k nicotnosti rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost správního rozhodnutí způsobují typicky takové vady, které spočívají např. v rozhodování absolutně nekompetentním orgánem či absolutní nedostatek zákonem předepsané formy V daném případě není sporu o tom, že v napadeném rozhodnutí správního orgánu chyběla jedna z náležitostí uvedených v ust. § 47 odst. 5 správního řádu, který požaduje, aby byl v písemném vyhotovení rozhodnutí uveden také orgán, který rozhodnutí vydal, přičemž toto rozhodnutí musí být opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby, a to PhDr. T. H., který není soudcem Nejvyššího správního soudu i když vyhotovení dotčeného rozhodnutí, které obdržel stěžovatel nebylo součástí spisu a pravdivost tohoto tvrzení soud nemohl ověřit. Ve spisovém materiálu, který byl soudu předložen je nicméně obsaženo kromě dalšího rozhodnutí bez opatřeného podpisu ředitele odboru azylové a migrační politiky, které zřejmě stěžovatel obdržel, rovněž i zcela identické rozhodnutí, které je řádně ředitelem odboru azylové a migrační politiky podepsáno. Není tedy pochyb o tom, že rozhodnutí bylo vydáno orgánem a osobou příslušnou, byť by na vyhotovení rozhodnutí stěžovateli doručeném nebylo stvrzeno vlastnoručním podpisem. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že došlo k porušení ust. § 47 správního řádu, když vlastnoruční podpis, který je náležitostí rozhodnutí, na sporném vyhotovení rozhodnutí nebyl, nicméně se nejedná o vadu, která by mohla znamenat nicotnost rozhodnutí. Tuto vadu samu o sobě nelze považovat za natolik intenzivní, aby založila přímo nicotnost správního rozhodnutí. Za nicotné by toto rozhodnutí mohlo být považováno pouze tehdy, kdyby se posléze ukázalo, že absence podpisu oprávněné osoby odráží fakt, že rozhodnutí bylo vydáno zcela bez vědomí této oprávněné osoby. O takové rozhodnutí se v dané věci nejednalo, nebylo proto ani povinností krajského soudu k tomuto pochybení, které nebylo namítáno, přihlížet *ex offo*. Stěžovatelem předestírané úvahy o způsobu vydávání rozhodnutí přímo pracovníkem azylového tábora

nejsou podloženy žádnými skutečnostmi, které by takový postup prokazovaly, naopak skutečnost, že rozhodnutí žalovaného, které je součástí spisového materiálu je řádně podepsáno, tyto spekulace vyvrací.

Nejvyšší správní soud neshledal námitky uplatněné stěžovatelem ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. důvodnými, a proto kasační stížnost postupem podle § 110 odst.1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. 2. 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu